

Блюте нѣмаше много врѣме да ми разказва — спичко остава на мое то остроумие. — Е сега съ кого да захванемъ, съ бака или съ братлето? Се едно, само да не губя врѣме, че до довечера имамъ до уши работа. У бай Петрови има единъ Португалець и защо то никой непроумѣва този ѳезикъ освѣнъ менъ — то ма молими хора та да отида да са разговарямъ съ него. Съ Ивановите дѣца никой неще да отиде да са расходи — тѣ ми са молиха — сега кажете, можя ли имъ отказа? Довечера има театро — пакъ никой не ще да земе ролата на нѣмня — пакъ азъ грѣшенъ трѣбва да помогна и тукъ! Съ една рѣчь до довечера имамъ работа и на ушите си закачена. Тука невиждамъ никого — Но, не -- какво ли е туй животно — сии като тѣпанъ. Ако го поразгладамъ добрѣ — туку кажи, че може да е негова милость, кого то трѣбва да проводѣ за зеленъ хайверъ. Да та побие страхъ да го глѣдашъ. За сега нека са опитамъ да са поразговоримъ малко съ него. [*киха*]. (Илия помрѣднова малко. Максъ са приближава още повече до него и киха пакъ. Илия си трие очи те.)

ЯВЛЕНИЕ ВТОРО.

Максъ. Илия.

Максъ. [*киха му до ухо то*]

Илия. На здравица!

Максъ. По сладко ви здравице. Радвамъ са, Г-не, че имахъ честь да са запозная съ васъ.

Илия. Имате, види са, мархавица.

Максъ. Цѣль свѣтъ има мархавица сега.

Илия. Само азъ нѣмамъ.

Максъ. Тѣжко, кои то иматъ най-дебела та, тѣ не знаятъ че я иматъ.

Илия. Зелъ я дяволъ!

Максъ. Напримѣръ поети те; тѣ тѣй са на-